

Endelig anordner Justitsministeriet ved Befjendtgjørelser de For skrifter, som Tilsynet med Overholdelsen af de nævnte Paabud gjør fornødne." vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 33 (se Tillæg A Sp. 1237—38)

vedtoges uden Afstemning.

Det sidste Afsnit §§ 34—42 med de dertil hørende Ændringsforslag Nr. 14—16 fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Hvad Omkostningsspørgsmaalet angaar, da er Lovforslaget i Overensstemmelse med den nugældende Ret, forsaavidt det bestemmer, at de i § 9 ommeldte Lokaler skulle anskaffes, i Kjøbenhavn for Kommunens Regning og udenfor Kjøbenhavn for Kjøbstædernes og Landets Regning i Forening. Ligeledes er det ogsaa i Overensstemmelse med den nugældende Ret, naar der i § 35 er fastsat, hvilket Gebyr Lægen skal have for sin Uleilighed med at gaa ombord i Skibene. Derimod indeholder Lovforslaget med Hensyn til Omkostningsspørgsmaalet en meget væsentlig Afsvigelse fra den nugældende Ret, forsaavidt det nu er den almindelige Regel, at Skibet maa bære de Udgifter, der foranlediges ved de Foranstaltninger, der træffes for at forhindre Sygdommens Indbringelse i Landet, f. Ex. de Dødes Begravelse, de Syges Planbringelse og Behandling paa Sygehuset, Bagthold osv., hvorimod Lovforslaget gaar ud paa at lægge disse Byrder over paa det Offentlige. Dette har Udvalget ikke andet end fuldstændig knnnet billige, allerede af et rent Hensigtsmæssighedshensyn, fordi den Omstændighed, at det Offentlige bærer Udgifterne, vil yderligere kunne bidrage til, at man kommer til Kundskab, om et Skib medfører Smittefare, idet Skipperen ikke vil være fristret af pekuniære Hensyn til at lægge Dølgemaal herpaa. De Undtagelsestilfælde, i hvilke Skibet skal bære Udgifterne, omhandles i §§ 34 og 37; de følge formentlig alle af sig selv. Tilbage bliver kun den Byrde for Skibet at befordre Lægen, naar han skal syne Skibet, frem og tilbage, Noget, som Skibet naturligvis vil gjøre med sin Vaad, og saa de ubetydelige Udgifter i § 40. Hvad angaar Fordelingen af Omkostningerne, der falde det Offentlige til Laast, mellem Stat og Kommune, har Udvalget ikke fundet Noget at erindre. Kommunerne bære som alt bemærket Udgifterne til Tilveiebringelsen af de Lokaler, som omhandles i § 9. De ville fremdeles komme til at bære Udgifterne ved Behandlingen af de Syge og ved de Dødes Begravelse; men disse Udgifter ville ventelig aldrig blive store, idet man maa huske paa, at der altid vil være Tale om kortvarige eller midlertidige Foranstaltninger. Skulde fra

en saadan Syg Smitten udbrede sig til det Sted, hvor den Syge er bragt i Land, vil der blive Tale om ganske andre Foranstaltninger; da ville de særlige Regler efter denne Lov ophøre at komme til Anvendelse, idet man da har en Epidemi. — Udvalget har foreslaaet, at Bestemmelsen om, at der skal tillægges Lægen, naar han besor drer sig selv, 1 Kr. 50 Øre pr. Mil, skal forandres derhen, at Betalingen bliver 2 Kr. pr. Mil. Dette behøver vel neppe at motiveres; det er det Mindste, der kan tilstaas ham, naar han skal holdes skadesløs. I § 35 findes en Bestemmelse om, at Lægen, naar han udfører de herhen hørende Forretninger, skal, naar disse vare over 6 Timer, have Diæter af 4 Kroner for hver 6 Timer. Lige som Udvalget er gaaet ud fra den Forudsætning, at til den Tid, som skal tages i Betragtning ved Fastsættelsen af Diæterne, skal henregnes den Tid, Lægen bruger til at reise frem og tilbage, saaledes fremgaar det ogsaa af Kommissionens Betænkning, at det har været Meningen, at, naar Lægen har været ombord paa et saadant Skib og derfor skal undergives Kvarantæne, skal han ogsaa have Godtgjørelse for den Tid, han har været Kvarantæne underkæftet. Udvalget har fundet denne Bestemmelse fuldkommen billig og naturlig. Det har imidlertid villet præcisere, at Lægen virkelig er berettiget til Diæter i det angivne Omfang, og har stillet et hertil sigtende Ændringsforslag. Hvad Straffebestemmelserne angaar, har Udvalget Intet fundet at bemærke. Med Hensyn til disse Straffesagers processuelle Behandling følger det af Lovforslagets Læusbed i saa Henseende, at de maa forfølges justitialiter, og ikke politiretsvis. Der vil altsaa blive Tale dels om en større Bekostning, end om der var anordnet politiretlig Forfølgelse, nemlig paa Grund af Udgifterne til Aktor og Defensor, og dels om, at Sagens Behandling vil tage længere Tid. Udvalget har derfor taget under Overveelse, om ikke Politiretsbehandlingen kunde bringes til Anvendelse i disse Sager. Derfor kunde ansøres, at i de allerfleste Tilfælde vil der kun være Tale om en lille Bøde som Straf, og endvidere at paa Grund af Forholdenes Natur vil det i Almindelighed have Interesse for den Skyldige, som ordentligvis vil være Skipperen, at faae Sagen ført hurtigt til Ende. Paa den anden Side kunde man indvende, at der her dog stundom vil blive Tale om en betydeligere Straf, f. Ex. Bøder indtil 1.000 Kr. og endog temmelig betydelige korpørlige Straffe, f. Ex. Fængsel paa Bund og Brød i 6 Gange 5 Dage. Udvalget mener nu ikke, at dette i og for sig kunde være afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet. Naar der spørges, om man skal have Justitsforfølgning eller Politiretsforfølgning, spiller ganske vist Straffegraden en ikke ringe Rolle, men Hovedsagen er dog det strafbare Faktums Betskaffenhed, om det maatte være af en mere sammensat Karakter,